

89. Ack! tänk hvar redlig Swenskt uppå
Den Herrens Swenska hjerta: Mång' Hjel-
tes hjerta blifwa må Mot hans en liten ärt;
Ja, tänk uppå hur som han föll, Och hwem
den gerning gjorde, Samt hur' han tyst i dö-
den höll, Hwad sägas just ej borde.

90. Dersför, I Hjeltar, som ha mod Och
hjerta uti bröstet, Ack! hämnen Malcom Sin-
clairs blod, Som Råthler mordiskt öste; För
öfrigt är jag städse Er Trogifwen alla tider,
Och slutar nu, hålst som jag ser, Wår sol i
skogen skrider.

Celadons,

Wid

Återkomsten från de Elisäiske Fälten

I

De Dödas Rike,

Öfwer

Majoren,

Herr Malcom
Sinclair,

I aftonlugnet med en ångslig Fleut
först spelade, och sedan i Eder djupt
inskrurna

Klage = Skald.

Gack, wåna Sol, din wåg bort til din
mörkblå göma,

Och lemna mig i frid för dina strålars glans;
Låt mig i ångsligt lugn och swala natten töma
Min hela flagan ut på ödets marmor-skans;
Låt mina tårar så wid ögats stränder ströma,
Och unn' mig stupa ned på ångslans hwassa lans.
Jag tröster mer ej se från dessa gröne kullar,
Ett grusligt raseri så tygel-frit framrullar.

Hur' står ju icke til? Rätt som man lutan ställer
Til lustiger musik på nöjets blomster-ö;
Rätt som en hårlig thon i silf basunen galler,
Och Echo svarar snällt från tystan skog och fjöd,
Så ser man söder åt, hur' som det blir trar, småller,
En Sinclair stupar full, och ropar: O! mon
Dieu,

Hjelp Gud! Jag stadnar af; hwad tro jag wäl
wil säga?
Mit tunga hjerta wil det största berg upwåga.

O! Hjalmar, Sweas Kung, se en af Dine
Hjeltar,

Som för Din Kronas wäl så trogna fjät
har gått,
Se, hur' man Honom ned af wagnen mor-
diste wältar;

(Ack, hade Han ändock et litet rådrum fått!)
Se, hur' man leder'n bort i grymma wilda fälder,
Och reder sig lågg ann och gifwa'n döde-skätt;
Se, hur' man riswer up hans bres och documenter,
Och efter mera nytt med glättugt hjerta wänter.

Ack,

Ack, hör dock efter om Han wet ej troget tiga!
Han svarar knapt et nej, med hård och
amper mine;

Se, hur' på Hufvudmann' han dristar blån-
ga, bliga,

Och blinkar ej, fast han nu ser upspänd carbin.
Nu småller det då til, han står; men börjar niga,
Och faller ändtlig ned; tro, hjertat slår ut'n.
Et trofast O! mon Dieu, sist af Hans tunga
flyter,

Sen trycker'n synen hop och hjertats bommar
bryter.

An ha de bestar sig här af ej nog förlustadt,
De wilja dricka blod; ty sitta fyra fram,
Som sig på myndigt bod med dragne sablar
rustadt,

Och hugga sönder'n wildt, förutan blod och
flam,

Jag tror knapt, at Han än den siste sucken pustadt,
Ell' wisat siste gång sin Hjerte-ögons flam.
Nu somnar'n ändtlig in. Ack! Store Hjal-
mar Dyce,

Jag ryser för Dit swärd och fasar för des styre.

Här gör Naturens force försök på sina länker,
Som des stålsatta hand wid bältet knutet fast;
Här färdas isren kring, som eld i röken blänker;
Här trotsar modig arm owisat lyckans kast;
Här gåser Swenscars blod, när Sinclairs
blod det stänker,

Fast kånbar falskhet wil slår öfwer med sin qwast;
Men håll, min tunga, up, låt se du intet skenar,
Och tala juft ej alt, hwad som dit hjerta menar.

B. 3

Men,

Men, Rithler, säg om du med falskhet
icke faret,

Och med upspändt gewär wår Sinclair fallet an;
Om du din wårja ej mot denne Hjelte sparar,

Och mycket twislat om ho wunno, du ell' han?

Ja, tro mig, om ock du sjelf tolfte hade waret,

Du skulle sart labet för denne ende Man;

Men Mars dig sådant mod, din Mördar, ej

Derför' af falskhet du dig i slig sak betjente.
förlånte,

Så är då Sinclair död! Ack! hwem tro
lär så bära

Den Frans, Apollo lad' åt Honom färt tilreds?

Jag tror Apollo den lär sjelf i stycken skära,

Där han med ångslig mine nu sitter ned och leds;

Men sågnar sig dock af, at Major Sinclairs dra,

Se'n han är dödder, fring i fuller blomma bredd.

Ja, hon skal bredas fring, skal blomstras och

upwäxa:

Hans lof skal hwarje dag bli Phöbi morgon-lära.

Ho hjälper mig en sten upresa och upfatta,
Just på det rummet, där wår Sinclair

mördad blef?

Sjelf wil jag honom ren med mina tårar tvätta,

Och med den griffel hård, jag fordom Ru-

nor skref,

De ord uprita, som för werlden sku berätta,

Hur' falskt man denne Jarl til marken slog

och dref;

Dock wil jag mit concept förut i Ceder skrifwa,

Och i bemålte sten det, sedan, djupt inrifwa.

Det

Det lyder så här: Du, som på wägen wandrar,
Ack! wänta litet grand, kom hit och läs
min skrift;

Låt se om du ock ej din anlets sära förändrar,

Och grusligt ryser för det swarta falskhets-gift,

På hwilket jag här står och ewigt tråter, klandrar

Med skarp och ifrig force, samt ouphörlig drift.

Jag har mig föresatt, för sjelfwer mig up-

fråta,

Än nånsin låta bli på hårda ödet tråta.

Här lad' sin ögon hop, en Swensk Major och
Hjelte,

Som Malcom Sinclair het, en Karl du
weta må,

Den sex Pultroner knapt snart wapenlös nedfalte,

Men ändelig drista sig med skarpa kulor slå.

Gud wet ho detta dröp på bahnan listigt stälte.

Wi i slig mörker sak så litet döma få;

Men hwad jag eljest wet, det skal jag fritt utsäga,

Och därför' ingen själ i wida werlden wäja.

Han kom från Sultans Stad, derstädes
Han fördrattadt

Den Swenske Kongens wärf med tro, up-
riktig slit;

Och här så blef Hans blod af mördare utsprättadt,

Då Han ej bruka fick sin segersama plit:

En Han strax skuten blef och sen i bloden tvättadt,

Då fyra honom gromt de huggo bit från bit.

Had' deße brukt raison och med'n ärligt såktadt,

Om de skönt waret tolf, de för Hans hand

försmåktadt.

De

De Swenske förjan högt, som kan ej annars
vara:

Han war en Hercules, Ulysses ganska lif.
Han för sin Konungs wäl sit lif ej ärna spara,
Och bar för stor hazard ej ringsta fruktans twif;
Här har Han äfwen ock med hjeltmod förklara,
Att han på trohet war mot Sweas wälsfärd rik:
Ty tänk, fastän han såg för sig upspänder hane,
Så teg han ändock still och skynda på sin bahne.

Men de förtjuste Män, som honom lifwet ända,
Må hämnden söndergno inunder skarper tand;
Dem wärdes frätand' qwal på hwassa uddar
wända,

Och trofves de utaf den döde Sinclairs hand!
Och om ock någon dem skall hafwa dristat sända,
(Som ganska troligt är) lå sitta den i band,
Så länge något ben af Sinclairs kropp det warar,
Och uti jorden sig mot matkarne försvarar!

Så gack nu, Wandringsman, vårt samtal
är nu ute,

Gack, gack din wäg, och tänk uppå hwad
du har sedt:

Wi härmed nu vårt tal om salig Sinclair slute;
Du wet hwad lön man här oskuldigheten gedt;
Gack snart: ty eliest wi här ewigt sammantjute;
Nej! gack din wäg lifwäl, dit, som du dig
beredt.

Ju längre du går bort, ju mer skal du så höra,
Hur' jag mit harmsna rop förbittrad skal
fringsdra.

